

Hitzen ifrentzua

Talaia batetik begiratzen diguten
hitzak,
Lurraren erraietatik begiratzen diguten
berberak;
euren baitan itxita dauden hitzak,
kanpora begira zabaldua dauden
hitz berberak;
oskolak bezain fierki hertsita dauden
hitzak,
zeruan antxetak bezain aske hegan egiten
dutenak;
bide mortu batean harrien antzo topatzen dituzun hitzak,
baso biziz betean zorroak bezain geldigaitz azaltzen direnak;
aldapatik gora nekez ozta-ozta aurrera egiten duten hitzak,
maldan behera tximista bezain azkar arin-arin jaisten direnak;
lokatzetan gero eta sakonago murgiltzen gaituzten hitzak,
ederzalearen tenplura urrats bat hurbiltzen gaituztenak;
ikatz huts diren hitzak,
harribitxi eta urre direnak;
hondamendia eta desolazioa dakarkiguten hitzak,
maitasuna eta ontasuna besterik ez daukatenak;
pizti bihurtzen gaituzten hitzak,
jainko bilakatuko gaituzten berberak.

Poesiaren gaineko ikuspegiak

Poesiarako bide abstratuak jorratzea
ez da langintza bat ere makala:
poesia berez zertan datza
muino urrunaren distira islatzean
ez bada?

Bere buruaz ez dakien poetak
ideien saturazioa du bere atzealdean
mehatxuka eta irainka.

Poema, hil-zorian den hatsa,
itsaso sakonera herrestan
garamatzen tiraina,
eguzkiaren erreberberazioa
gure begietan mezu bihurtuta.

Poema: funtsezkoaren zer-izana,
gertaera amaitugabeen hondarra,
iceberg batean piztutako sua,
azal biluziaren distira
eta neguaren agurra
zure leihoaren erlaitzean.

Hitzen gatibutasunean bizi gara denok,
sinetsi gabe sinestunak garenok,
gosea inoiz berdindu gabe
batetik bestera joz,
hegoak galdu dituen arranoaren pareko.

Non, non da erremedioa...
erremediorik ez duten gauzena?

Poetak begiratzen dizu,
eta begitaratean hondartza, bakartasuna eta sentimendu unibertsala igartzen ditu.

Herriko plazan,
ume bat jolasean
bera bakarrik.

Munduaren ertza irekitzen da,
umea irensten du.

Gure jakin-mina betiko geroratuta gelditzen da.